Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 7. 2023, sp. zn. 8 Tdo 636/2023, ECLI:CZ:NS:2023:8.TDO.636.2023.1

Číslo: 15/2025

Právní věta:

Strážník obecní (městské) policie má postavení úřední osoby podle § 127 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku při provádění zákroků, úkonů nebo jiných opatření k odvrácení bezprostředního nebezpečí ve smyslu § 16 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, a to včetně vstupu na soukromý pozemek, existují-li důvodné obavy, že je ohrožen život nebo zdraví osoby anebo hrozí-li větší škoda na majetku.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 19.07.2023

Spisová značka: 8 Tdo 636/2023

Číslo rozhodnutí: 15

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Úřední osoba

Předpisy: § 127 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku
§ 16 odst. 1 zák. č. 553/1991 Sb., o obecní policii

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného P. U. proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2023, sp. zn. 7 To 72/2023, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 30 T 4/2022.

I.
Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 4. 1. 2023, sp. zn. 30 T 4/2022, byl obviněný P. U. (dále „obviněný“ či „dovolatel“) uznán vinným v bodě I. zločinem násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a v bodě II. přečinem násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jichž se dopustil skutky popsanými tak, že

> I. dne 15. 10. 2021 v době od 00:35 hodin do 00:46 hodin v Praze, na adrese XY, v sídle a areálu společnosti H., spol. s r.o., IČO: XY (dále „společnost H.“)., při provádění úkonů hlídky

Městské policie hlavního města Prahy ve složení K. H. a L. S., kteří byli oděni do služebního stejnokroje a kteří se obviněnému jako strážníci Městské policie hlavního města Prahy (dále „strážníci“) představili, po opakovaných výzvách těchto strážníků, neboť měli podezření, že obviněný je pod vlivem alkoholu a má v úmyslu odjet svým vozidlem, k prokázání totožnosti a k opuštění vozidla značky Tesla, černé barvy, RZ: XY, před nímž strážníci stáli a uvnitř kterého obviněný seděl na místě řidiče, v úmyslu znemožnit jim výkon jejich pravomoci, se obviněný svým vozidlem proti strážníkům rozjel, strážníci před rozjíždějícím se vozidlem uskočili, a opět obviněného vyzývali k tomu, aby vystoupil z vozidla, což učinil, následně však opět do vozidla nasedl a znovu se proti nim svým vozidlem rozjel, v důsledku čehož museli zase uskočit, načež strážník L. S. užil donucovacího prostředku hrozba namířenou střelnou zbraní vůči obviněnému, což jej přimělo, aby z vozidla vystoupil,

II. dne 15. 10. 2021 v době kolem 00:46 hodin v Praze, tamtéž, po příjezdu hlídky Policie České republiky, když se obviněný dopustil skutku pod bodem I. a poté, co jej příslušník Policie České republiky (dále „policista“), J. K., který byl oděn do služebního stejnokroje a jako policista se představil, vyzval s ohledem na jednání pod bodem I. k prokázání totožnosti, v úmyslu znemožnit policistovi výkon jeho pravomoci se proti němu otočil a udeřil jej rukou sevřenou v pěst do oblasti hrudní kosti.

2. Za tyto trestné činy byl obviněný odsouzen podle § 325 odst. 2 tr. zákoníku, § 43 odst. 1 tr. zákoníku, § 67 odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku k úhrnnému peněžitému trestu ve výměře 100 denních sazeb po 2.000 Kč, tj. celkem 200 000 Kč.

3. Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 5. 4. 2023, sp. zn. 7 To 72/2023, z podnětu odvolání státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 5 podaného v neprospěch obviněného proti výroku o trestu podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. ř. rozsudek soudu prvního stupně zrušil ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že při nezměněném výroku o vině obviněnému uložil podle § 325 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon mu podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu dvou let. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku mu uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dva roky.

4. Odvolání obviněného podané proti výroku o vině i trestu jako nedůvodné podle § 256 tr. ř. zamítl.

II.
Z dovolání obviněného

5. Obviněný proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal prostřednictvím obhájce z důvodů podle § 265b odst. 1 písm. § 265b odst. 1 písm. g), h), i) tr. ř. dovolání zaměřené proti výroku o vině i trestu.

6. Výhrady obviněný zaměřil proti vadám v právním posouzení věci [§ 265b odst. 1 písm. h) tr. ř.], protože soudy nerespektovaly § 12 odst. 2 tr. zákoníku a nesprávně dovodily, že v této věci podmínky pro *ultima ratio* nejsou naplněny přesto, že soud prvního stupně učinil zjištění o spíše hraniční intenzitě užitého násilí obviněného. Odvolací soud tuto nesprávnost neodstranil, pouze opakovaně uváděl, že skutková zjištění nalézacího soudu jsou správná a úplná a hodnocení důkazů je s důkazy souladné a logické, což obviněný považoval za nepřezkoumatelný závěr (viz nález Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2011, sp. zn. I. ÚS 2445/09).

7. K nízké intenzitě svého jednání obviněný poukázal zejména na to, že u skutku v bodě I. k pohybu jeho vozidla došlo jen několik nižších desítek centimetrů ve směru ke strážníkům, přičemž vozidlo ani nedojelo do místa, kde strážníci stáli, a proto ani neexistovalo skutečné nebezpečí vzniku újmy na

zdraví, ani ohrožení jiných zájmů chráněných trestními předpisy. Tento čin nelze přirovnávat ke skutkově obdobným případům zasahujících policistů, kteří museli uskakovat před jedoucím vozidlem. U činu pod bodem II. úder pěstí do hrudníku nebyl silný, jeho následkem bylo toliko chvilkové narušení rovnováhy, ke zranění nedošlo, jak potvrdil i napadený příslušník v hlavním líčení. Zkoumané jednání lze přirovnat k „postrčení“ bez zjevného následku. O malé škodlivosti činu svědčí i to, že se obviněný v uplynulých 30 letech nedopustil trestného jednání a v době incidentu byl pod vlivem alkoholu a rozrušen po hádce s manželkou. Jde tedy o ojedinělý exces z jinak řádného života obviněného. Ze strany zasahujících strážníků a policistů došlo k překročení pravomocí při vstupu do soukromého objektu společnosti H. Z těchto důvodů nejde o trestné jednání, ale jen o přestupky proti veřejnému pořádku podle zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

8. Naplnění důvodů podle § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř. obviněný spatřoval v tom, že strážníci neměli oprávnění ke vstupu na soukromý pozemek. Vadně bylo jejich postavení vyhodnoceno jako požívající ochrany podle § 127 tr. zákoníku. Neztotožnil se se závěrem soudů, že jeho manželka požádala strážníky o pomoc a řekla jim, že obviněný je pod vlivem alkoholu a chystá se odjet motorovým vozidlem z areálu. Skutkové závěry odvolacího soudu v tomto směru nemohou obstát, neboť strážníci znali dobře místní poměry, a tedy museli vědět, že obviněný objektivně nemůže areál opustit s motorovým vozidlem jinou cestou než vjezdem blokovaným automobilem jeho manželky, což oba v průběhu hlavního líčení potvrdili, a proto nelze mít za naplněné zákonné požadavky pro vstup na soukromý pozemek podle § 16 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 553/1991 Sb.“). Strážník L. S. výslovně uvedl, že manželka strážníky o pomoc nepožádala, a proto v této rovině jde o pouhé spekulace odvolacího soudu a porušení zásady *in dubio pro reo*, a zásad podle § 2 odst. 6 tr. ř.

9. Soudy provedené důkazy vadně hodnotily, neboť neobjasnily rozpory mezi výpověďmi svědků K. H. a L. S. a dostatečně nezjistily při absenci dalších důkazů okolnosti, které vedly strážníky ke vstupu do objektu, resp. že nebyly dány žádné skutkové důvody pro jejich vstup na pozemek. Pokud tak i přesto učinili, nepožívali ochrany veřejného činitele podle § 127 tr. zákoníku (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2013, sp. zn. 7 Tdo 653/2013, či rozhodnutí Nejvyššího soudu Slovenské socialistické republiky ze dne 18. 1. 1980, sp. zn. 6 Tz 70/79). Proto obviněný popsaným jednáním nemohl naplnit znaky skutkové podstaty trestného činu násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 tr. zákoníku u žádného z obou skutků, protože v bodě II. jsou skutkové závěry v rozporu zejména s výpovědí svědka K. H., který policisty na místo původně přivolal a výslovně jim sdělil, že důvodem bylo obviněným odmítané prokázání totožnosti.

10. Obviněný se neztotožnil u skutku pod bodem I. s názorem, že šlo o násilí ve smyslu § 325 odst. 1 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, a odkaz na rozhodnutí č. 36/1976 – I. Sb. rozh. tr. považoval za nesprávný, neboť jde o věc skutkově zcela odlišnou, v níž jednání pachatele spočívalo v tom, že neuposlechl výzvu, aby zastavil vozidlo, a namísto toho počal rychlost jízdy zvyšovat, najížděl přímo na dotyčného policistu, který byl nucen v posledním okamžiku prudce odskočit, přičemž bezprostředně poté projelo vozidlo obviněného místem, kde policista stál. Tuto situaci nelze s nyní posuzovanou věcí srovnávat, protože strážníkům reálné nebezpečí nevzniklo. Neztotožnil se s odvolacím soudem, že není důležité, jakou vzdálenost obviněný vozidlem ujel či jak rychle jel. Naopak bylo podle obviněného třeba brát do úvahy funkci samočinného brždění použitého vozidla značky Tesla, a k jeho tíži nelze klást důraz ani reakci zasahujících strážníků, kteří uskočili i při neexistenci rizika srážky. Z těchto důvodů bylo možno uvažovat toliko o pokusu trestného činu nezpůsobilým prostředkem, což by se mělo promítnout do úvah o společenské škodlivosti stíhaného jednání. Z uvedených důvodů považoval použitou právní kvalifikaci za nesprávnou. Jejich vstup nebyl nezbytný pro ochranu života, zdraví, majetku, ani k odvrácení závažného ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti.

11. Nesprávné skutkové závěry obviněný shledal i u činu v bodě II., protože výsledky dokazování nebylo prokázáno, že by vůči policistovi J. K. užil násilí, které soudy vadně vyhodnotily z hlediska razance úderu, jejž vůči policistovi vedl, protože i K. H. potvrdil, že obviněnému „vyjela ruka“, což však soudy nebraly pro své závěry v potaz. Nehodnotily krátkost úderu a jeho malou intenzitu, a proto vadně dovodily, že šlo o „násilí“ ve smyslu uvažované skutkové podstaty trestného činu (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 26. 1. 1966, sp. zn. 1 Tz 95/65).

12. S odkazem na důvody podle § 265b odst. 1 písm. h), i) tr. ř. obviněný uložený trest označil za nepřiměřeně přísný, neodpovídající povaze a závažnosti jednání kladeného mu za vinu. U zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu poukázal na neexistenci přímé a bezprostřední souvislosti mezi spáchaným činem a zakazovanou činností, když ani odvolací soud ohledně přiměřenosti a individualizace trestu neuvedl žádné úvahy. Soudy u výroku o trestu nedostály nárokům kladeným na odůvodnění soudních rozhodnutí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 7. 8. 2017, sp. zn. II. ÚS 2027/17), důvody pro uložení nepřiměřených a nezákonných trestů nevyložily. Odvolací soud kromě bezúhonnosti a spáchání více trestných činů nezmínil jiné polehčující okolnosti, ani se nezabýval kritérii pro stanovení druhu a výměry trestu ve smyslu § 39 tr. zákoníku. Neuvážil, že bylo na místě nízkou škodlivost činů pro společnost promítnout do výměry trestu. Paušalizované prohlášení odvolacího soudu, že trest je přiměřený a odpovídá zákonným kritériím, nenaplňuje požadavky na srozumitelnost a přezkoumatelnost soudních rozhodnutí (srov. GŘIVNA, T. § 125 [Odůvodnění rozsudku a poučení v rozsudku]. In: ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 1693).

13. Nezákonnost trestu zákazu činnosti obviněný spatřoval zejména v tom, že v jeho trestní věci vůbec nebyly dány obecné podmínky pro jeho uložení. V projednávané věci skutek neplyne přímo z řízení motorového vozidla a jeho provozu na veřejných pozemních komunikacích, a tudíž souvislost jeho řízení s daným trestným činem je nanejvýš marginální. S ohledem na zásadu subsidiarity přísnějších sankcí ve smyslu § 38 odst. 2 tr. zákoníku by uložení zákazu řízení nebylo možné ani v případě, kdy by i dovolací soud usoudil, že se jedná o trest podle zákona přípustný, jelikož veškeré funkce trestních sankcí byly bezezbytku naplněny již uloženým podmíněným trestem odnětí svobody. Nemůže obstát ani výměra tohoto trestu v délce dvou let, která je ve zjevném nepoměru s povahou a závažností projednávané věci a nereflektuje ani ostatní hlediska podle § 39 odst. 1 tr. zákoníku, s ohledem na osobní a pracovní poměry obviněného a účinky a důsledky, které lze očekávat od trestu pro jeho budoucí život (je jediným členem představenstva společnosti G. P., jejímž předmětem činnosti je vyhledávání a realizace investičních příležitostí ve stavebnictví a developerská činnost). S jeho pracovní činností se nedílně pojí i nutnost řízení motorových vozidel, a proto zákaz této činnosti po dobu dvou let je zásadním zásahem do dosavadní pracovních povinností obviněného.

14. Ze všech rozvedených důvodů obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. v celém rozsahu zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2023, sp. zn. 7 To 72/2023, i jemu předcházející rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 4. 1. 2023, sp. zn. 30 T 4/2022, a aby podle § 265l odst. 1 tr. ř. věc vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 5 k novému projednání a rozhodnutí.

III.
Z vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství

15. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství (§ 265h odst. 2 tr. ř.) k dovolání poukázal na doslovné opakování námitek uváděných obviněným po celé trestní řízení, na něž oba soudy reagovaly, a proto dovolání označil za zjevně neopodstatněné (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2002, sp. zn. 5 Tdo 86/2002, uveřejněné v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu roč. 2002, sv. 17 pod č. T 408).

16. Skutkové námitky státní zástupce shledal neodůvodněnými, protože je obviněný vystavěl na tvrzení, že se ničeho závadného nedopustil. S ohledem na jeho argumenty jde pouze o polemiku se skutkovými zjištěními soudů činných dříve ve věci a prosazování vlastního hodnocení důkazů a vlastní verze skutkového děje, což pod žádný dovolací důvod podřadit nelze. Státní zástupce v tomto směru poukázal na správná skutková zjištění Obvodního soudu pro Prahu 5 vymezená ve skutkové větě jeho rozsudku a dále konkretizovaná v jeho odůvodnění a v odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze s tím, že úvahy i závěry obou soudů jsou dostatečně průkazné a z provedených důkazů, po jejich řádném vyhodnocení jednotlivě a v jejich souhrnu, je lze dovodit, přičemž v této podobě vyplynula z přesvědčivých výpovědí tří svědků (strážníků a policisty), které jsou v jednotlivých pasážích podporovány i výpovědí svědkyně L. K. a audiovizuálním záznamem. Upozornil rovněž, že oba soudy se pečlivě zabývaly vyhodnocením věrohodnosti výpovědí na věci zainteresovaných osob a přiléhavě rozvedly, proč vzaly za podklad skutkového děje právě vyjádření poškozených a nikoli výpověď obviněného či účelová vyjádření svědkyně K. U. a M. D. Obvodní soud pro Prahu 5 učinil správná skutková zjištění a nedošlo ani k porušení zásady presumpce neviny a principu *in dubio pro reo*.

17. Státní zástupce reagoval i na výhrady týkající se podmínek pro vstup strážníků a policistů na pozemek společnosti H. s tím, že se ztotožnil s důvody uvedenými soudy obou stupňů a v souladu s nimi doplnil, že oprávnění strážníků Městské policie Praha ke vstupu na pozemek vyplynulo z ustanovení § 16 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb. a bylo odůvodněno zjištěním, že obviněný byl v danou chvíli podle své manželky K. U. pod vlivem alkoholu a v tomto stavu se chystal se svým motorovým vozidlem odjet z areálu společnosti H. Tudíž existovala reálná obava, že při eventuálním řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu dojde k bezprostřednímu ohrožení majetku či zdraví a života nejen samotného obviněného, ale i dalších účastníků silničního provozu. Oprávnění ke vstupu na pozemek příslušníky policie vyplynulo z podmínek § 40 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon č. 273/2008 Sb.“), též na základě telefonického oznámení strážníka K. H., že se v areálu společnosti H. nachází muž pod vlivem alkoholu, který se chystá odjet svým vozidlem a příslušníkům Městské policie Praha se odmítá legitimovat. Obviněný v obou případech užil násilí v momentě, kdy vůči němu úřední osoby prováděly úkony vyplývající z jejich pravomoci a vyzývaly ho k prokázání totožnosti, v obou případech užil násilí proto, aby od tohoto úkonu upustily. Jednal tedy v úmyslu působit na výkon pravomoci úřední osoby. Krátká vzdálenost, kterou obviněný svým vozidlem ujel, nízká rychlost jím řízeného vozidla, ani to, že strážníci stihli uskočit, a že policistu J. K. udeřil pěstí pouze jedenkrát a na kratší vzdálenost, správnost závěrů soudů nemohou zvrátit a je naplněna skutková podstata trestného činu násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

18. Podmínky pro beztrestnost obou činů obviněného z hledisek subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku státní zástupce v souladu s názory soudů obou stupňů neshledal naplněnými (viz stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. Tpjn 301/2012, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. 3 Tdo 1401/2015, a další) s tím, že společenskou škodlivost nemůže sama o osobě snižovat jen dosavadní bezúhonnost obviněného, když v daném případě přitom nelze pominout, že obviněný spáchal více trestných činů, přičemž u činu pod bodem I. šlo o najetí opakované.

19. Vytýkal-li obviněný vady ve výroku o trestu na základě důvodu podle § 265b odst. 1 písm. i) tr. ř. u trestu odnětí svobody, státní zástupce tuto námitku považoval za uplatněnou mimo zmíněný důvod dovolání. Uvedl přitom, že tento druh trestu není nepřiměřeně přísný, naopak je spravedlivý. Námitky k zákazu činnosti řízení všech druhů motorových vozidel postrádají opodstatnění, protože existovala souvislost mezi vykonávanou činností a spáchaným skutkem, jehož se obviněný dopustil jako osoba, která usedla do vozidla a na strážníky jím opakovaně najela. Útok byl tedy veden v momentě, kdy byl řidičem motorového vozidla, byť nenastartoval, avšak uvedl je do mírného pohybu.

Trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel proto trestem nepřípustným není.

20. Z uvedených důvodů, když přezkoumávaná rozhodnutí netrpí vytýkanými vadami, státní zástupce dospěl k závěru, že námitky obviněného dílem pod žádný dovolací důvod podřadit nelze a dílem jsou neopodstatněné. Navrhl proto, aby Nejvyšší soud dovolání odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. a aby své rozhodnutí o dovolání učinil za podmínek § 265r odst. 1 tr. ř. v neveřejném zasedání.

21. Přestože vyjádření státního zástupce bylo zasláno obhájci obviněného, Nejvyšší soud žádnou písemnou reakci na ně do konání neveřejného zasedání neobdržel.

IV.
Přípustnost dovolání

22. Nejvyšší soud jako soud dovolací shledal, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a), h) tr. ř., bylo podáno oprávněnou osobou podle § 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř., v zákonné lhůtě a na místě, kde lze toto podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.).

V.
K důvodům dovolání

23. Dovolání jako mimořádný opravný prostředek s přesně zákonem stanovenými formálními podmínkami lze podat pouze s odkazem na některý z důvodů uvedených v § 265b odst. 1, 2 tr. ř., a proto Nejvyšší soud musí zkoumat, zda výhrady tvrzené na podkladě v dovolání označených důvodů odpovídají jejich zákonnému vymezení.

24. Nejvyšší soud je vázán uplatněnými dovolacími důvody a jejich odůvodněním (§ 265f odst. 1 tr. ř.) a není povolán k revizi napadeného rozhodnutí z vlastní iniciativy (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2006, sp. zn. 8 Tdo 849/2006). I přes toto pravidlo je však povinen dbát na to, aby v postupech soudů nižších stupňů byly dodrženy zásadní požadavky spravedlivého procesu (srov. článek 6 Úmluvy a články 36 a 38 Listiny), neboť rozhodování o mimořádném opravném prostředku se nemůže ocitnout mimo rámec ochrany základních práv jednotlivce a tato ústavně garantovaná práva musí být respektována (a chráněna) i v řízení o všech opravných prostředcích (k tomu viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 4. 2004, sp. zn. I. ÚS 125/04, ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. I. ÚS 55/04, ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04, stanovisko pléna ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. Pl. ÚS-st. 38/14).

25. Úkolem Nejvyššího soudu v dovolacím řízení není, aby důkazy provedené soudy nižších stupňů přehodnocoval, ale je povinen se zabývat správností jejich hodnocení z hledisek a principů stanovených v § 2 odst. 5, 6 tr. ř. (srov. též nález Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1995, sp. zn. III. ÚS 166/95, i usnesení ze dne 14. 1. 2004, sp. zn. III. ÚS 376/03), a proto posuzuje, zda proces a jeho výsledky odpovídají zákonem stanoveným principům, zejména zda nenesou znaky jednostrannosti či tendenčnosti či libovůle.

a) ke skutkovým námitkám

26. Obviněný dovolání mimo jiné opřel o důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., který lze použít, jestliže rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy. U tohoto důvodu postačí, když je naplněna alespoň jedna z těchto tří alternativně vymezených podmínek. Vždy však je třeba, aby byla vytýkána nesprávnost skutkových zjištění, která mají určující

význam pro naplnění znaků trestného činu, jenž je na nich založen. Prostřednictvím tohoto důvodu nelze tedy napadat jakoukoliv skutkovou okolnost, s níž se obviněný neztotožnil, ale jen takovou, která je rozhodná pro naplnění některého ze znaků skutkové podstaty posuzovaného trestného činu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 1. 2022, sp. zn. 8 Tdo 1377/2021).

27. Na podkladě tohoto důvodu a v souladu s ním obviněný vytýkal vadné hodnocení důkazů soudem prvního stupně, poukazoval na to, že vstup strážníků a posléze policistů do areálu společnosti H. byl svévolný, protože pro něj neměli podstatný zákonný důvod, že soudy vyvodily závěry o intenzitě jeho jednání u obou skutků nesprávně a v rozporu s obsahem svědeckých výpovědí poškozených. Tvrdil, že výpovědi poškozených jsou nevěrohodné, a též zdůrazňoval, že došlo k porušení zásady presumpce neviny a *in dubio pro reo*. Vytýkal, že dovoláním napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná.

28. Nejvyšší soud na základě obviněným vytyčených vad posuzoval, jakým způsobem soudy prováděly shromážděné důkazy a jak je hodnotily. Pro své závěry vycházel z obsahu přezkoumávaných rozhodnutí i spisového materiálu, na jejichž podkladě neshledal nedodržení pravidel stanovených § 2 odst. 5, 6 tr. ř., ani že by odůvodnění přezkoumávaných rozhodnutí obsahovala excesy, jichž se obviněný dovolává.

29. Podle rozsudku soudu prvního stupně posuzoval důvodnost výhrad obviněného zaměřených proti způsobu hodnocení provedených důkazů a s námitkami obviněného se neztotožnil. Rozhodně nelze přisvědčit tomu, že by učiněná skutková zjištění neměla podklad v obsahu provedených důkazů, o čemž svědčí zejména bod 3. odůvodnění jeho rozsudku, v němž soud vyložil, na základě jakých důkazů dospěl ke skutkovým zjištěním popsaným ve výroku o vině. Je třeba zmínit, že kromě obviněným v dovolání zmiňovaných úředních osob a svědka M. D. měl soud k dispozici i další obviněným neuváděné důkazy, a to výpověď L. K., K. U., rovněž listinné důkazy (fotografie vjezdu, fotomapy areálu a jeho okolí, úřední záznam o zajištění obviněného ze dne 15. 10. 2021 a další), k žádosti obhajoby úřední záznam o vyhodnocení kamerového záznamu ze dne 22. 10. 2022 a přehrál k důkazu též CD s obrazovým a zvukovým záznamem. Obsahem těchto důkazů se soud prvního stupně zabýval v bodech 4. až 14., na něž lze pro stručnost odkázat.

30. Výhrady obviněného o tom, že soud posuzoval některé důkazy jednostranně, jsou vyloučeny obsahem odůvodnění jeho rozsudku, protože v bodě 16. a následujících soud prvního stupně vysvětlil své postoje ke každému důkazu i to, jak je hodnotil, a to nikoliv jen jednostranně, ale v návaznosti na další zjištění plynoucí ze souhrnu všech provedených důkazů. Proto je vyloučeno, že by šlo o vadné hodnocení důkazů. Soud vysvětlil způsob, jakým při jejich hodnocení postupoval, proč některým tvrzením či svědkům neuvěřil, zatímco o jiné naopak své závěry o vině obviněného opřel. Zdůraznil i dvě odlišné skupiny důkazů, a to výpovědi příslušníků Policie České republiky a městské policie na straně jedné a výpovědi obviněného, jeho společníka a manželky na straně druhé. S tímto vědomím, jak soud zdůraznil, přistupoval s velkou obezřetností k hodnocení jednotlivých výpovědí z hlediska věrohodnosti každého ze svědků, a to mimo jiné i s přihlédnutím k jejich vzájemným osobním vazbám, zda jednotlivé verze výpovědí korespondují toliko vzájemně nebo se shodují i s dalšími provedenými důkazy (viz body 19., 20. rozsudku). Po takto provedeném zhodnocení předložených verzí nevzbuzuje pochybnosti odůvodněný a o výsledky provedeného dokazování opřený závěr soudu o věrohodnosti výpovědí příslušníků městské policie a Policie České republiky, třebaže i tito svědci se v určitých detailech popisu skutkového děje zcela neshodovali, čehož si byl soud vědom a své úvahy i závěry v tomto duchu zkoumal a posuzoval (viz body 17. až 21. rozsudku soudu prvního stupně).

31. Posoudí-li se uvedené závěry soudu prvního stupně z hledisek § 2 odst. 5, 6 tr. ř., lze seznat, že citovaná ustanovení a jimi předpokládané postupy byly náležitě dodrženy a soud se jimi v rámci prováděného dokazování plně řídil. Ve smyslu zásad pro objektivní hodnocení dvou odlišně

vypovídajících skupin výpovědí každou posuzoval podle principů uvedených v § 2 odst. 6 tr. ř. a vyvodil z učiněných zjištění závěry o tom, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jak uvažoval (srov. například nález Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16). Právě proto, že proti sobě stála dvě protichůdná tvrzení, soud po vyhodnocení každé ze skupiny při splnění všech pravidel stanovených pro hodnocení důkazů uvedl, proč dospěl k závěru, že právě jedna skupina svědeckých výpovědí je pravdivá, a vyjádřil i úvahy vedoucí k tomuto závěru, jež zahrnul do odůvodnění svého rozhodnutí. V takovém postupu nelze spatřovat vady řízení. Soud přitom detailně popsal a přesvědčivě odůvodnil svůj důkazní postup, stejně jako své závěry o spolehlivosti použitého důkazního pramene. Přezkoumávané rozhodnutí proto není založeno na pouhém apodiktickém popření některých zjištěných faktů a na nezdůvodněném přitakání jiným faktům. Z obsahu tohoto rozhodnutí není zjevná jakákoli nezdůvodněná selekce důkazů svědčících ve prospěch obviněného (srov. nález Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2014, sp. zn. III. ÚS 888/14).

32. Při těchto závěrech o správnosti procesního postupu soudu prvního stupně při prováděném dokazování nelze přisvědčit námitce obviněného o zjevném rozporu skutkových zjištění s obsahem svědeckých výpovědí zasahujících strážníků a policistů, neboť vyvstaly-li mezi nimi některé drobné rozpory, soud je srozumitelným a logickým způsobem vysvětlil (viz bod 19. rozsudku) a překlenul je při hodnocení důkazů způsobem předpokládaným v § 2 odst. 6 tr. ř. (srov. přiměřeně usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1806/09). Nutno též podotknout, že některé ze sporných skutečností byly částečně objektivizovány i audiovizuální nahrávkou.

33. Nebylo možné přisvědčit ani výhradám obviněného o vadném posouzení jeho odvolacích námitek odvolacím soudem, jenž v bodech 5. a 6. přezkoumávaného rozsudku stručně konstatoval, že skutkové i právní závěry nalézacího soudu jsou zcela správné a nedošlo ani k porušení procesních práv obviněného ve smyslu porušení práva na spravedlivý proces, přičemž na jednotlivé odvolací argumenty podrobně reagoval v bodě 11. napadeného rozsudku s tím, že tvrzení obviněného shledal při správnosti závěrů soudu prvního stupně nedůvodnými. Po posouzení obsahu odvolání obviněného a způsobu, jakým na ně odvolací soud reagoval, lze zdůraznit, že ani toto rozhodnutí nevykazuje obviněným zmiňované nedostatky. Protože obsahuje vcelku vyčerpávající reakci na jednotlivé výhrady, jež obviněný v řádném opravném prostředku uplatnil, a to se zjištěním, že nešlo o nové skutečnosti, ale již dříve známou obhajobu, které se soud prvního stupně v potřebné míře věnoval a v jednotlivých pasážích svého rozsudku svá stanoviska vysvětlil. Z těchto důvodů pochybnosti nevzbuzuje ani závěr soudu o tom, že důvodem, proč policisté i strážníci vstoupili do areálu společnosti H., byly skutečnosti zjištěné strážníky L. S. a K. H. Soud právě ve vztahu k této skutkové okolnosti dostatečně rozvedl a vysvětlil své úvahy vedoucí k závěru, že je pravdivá a přesvědčivá výpověď těchto srážníků, a ve vztahu k nim se se všemi rozhodnými souvislostmi postupem podle § 2 odst. 6 tr. ř. vypořádal (viz body 8., 9., 16., 17., 25. napadeného rozsudku).

34. Rozhodně nelze rozsudek odvolacího soudu označit za nepřezkoumatelný z důvodů, jež obviněný v dovolání uváděl. Bez nutnosti opakovat všechny argumenty obou soudů, na něž je možné ve stručnosti odkázat, lze jen zmínit, že oba soudy popsaly své úvahy směřující jak ke způsobu provedeného dokazování, tak i k právnímu posouzení a vysvětlily i důvody svých závěrů. Takové zdůvodnění je dostatečně podrobné, komplexní a obsahuje úvahy a vysvětlení, z nichž je patrné, na základě jakých důkazů soudy dospěly k jakým skutkovým i právním závěrům, a lze jen stručně zmínit, že dostály požadavkům kladeným zákonem na náležitosti odůvodnění rozsudku v § 125 odst. 1 tr. ř. Napadené rozsudky jsou přezkoumatelné, protože obsahují úvahy vedoucí k vlastnímu právnímu posouzení věci (srov. přiměřeně např. nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2006, sp. zn. III. ÚS 521/05, či ze dne 24. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 455/05). Nedopustily se tedy porušení práva na soudní ochranu zakotveného v článku 36 odst. 1 Listiny a v článku 6 Úmluvy (srov. rozsudek ESLP ze dne 21. 1. 1999 ve věci García Ruiz vs. Španělsko, stížnost č. 30544/96, § 26, v němž bylo vysloveno, že podle ustálené judikatury musí soudní rozhodnutí uvádět důvody, na nichž jsou založená, v

dostatečné míře), a nejde proto v posuzované věci o porušení práva na spravedlivý proces. Soudy splnily povinnost svá rozhodnutí řádně odůvodnit a v tomto rámci se adekvátně, co do myšlenkových konstrukcí racionálně logickým způsobem vypořádat i s argumenty uplatněnými obviněným (srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2008, sp. zn. I. ÚS 3184/07).

35. Nejvyšším soudem posouzená skutková zjištění vzešla z procesu, který byl učiněn v souladu se zákonem stanovenými procesními podmínkami. Nic nesvědčí ani o tom, že by se soudy zpronevěřily principu *in dubio pro reo* či dalším zásadám, jimiž je ovládáno trestní řízení, protože nedostatky obviněným zmiňovanými toto řízení netrpí. Není zde prostor pro uplatnění zásady presumpce neviny, jež je na místě až tehdy, dospěje-li soud po vyhodnocení všech v úvahu přicházejících důkazů k závěru, že není možné se jednoznačně přiklonit k žádné ze skupiny odporujících si verzí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 154/02), což je však situace, která ze všech shora uvedených důvodů v přezkoumávané věci nenastala. Lze připomenout, že trestní řád neobsahuje žádná pravidla, pokud jde o míru a hodnotu důkazů k prokázání určité skutečnosti (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2228/12).

36. K výhradám proti učiněným skutkovým závěrům, s nimiž se Nejvyšší soud neztotožnil, lze pro úplnost uvést, že v přezkoumávané věci nic nesvědčí o procesních vadách či nelogických rozporech ve skutkových zjištěních a z nich vyvozených právních závěrech, nebo o opomenutí či nehodnocení stěžejních důkazů (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 8. 2010, sp. zn. III. ÚS 1800/2010). Přezkoumávaná rozhodnutí a řízení jim předcházející nesvědčí ani o libovůli nebo snaze vyhnout se plnění svých povinností ve vztahu k rozsahu a způsobu provedeného dokazování, a tudíž nejde o případnou existenci tzv. deformace důkazů, tj. vyvozování skutkových zjištění, která v žádném smyslu nevyplývají z provedeného dokazování (srov. nález Ústavního soudu ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1235/09, či ze dne 4. 6. 1998, sp. zn. III. ÚS 398/97). Pravidla spravedlivého procesu v této věci porušena nebyla (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2013, sp. zn. II. ÚS 2800/11, ze dne 19. 10. 2010, sp. zn. II. ÚS 1067/10, či ze dne 4. 12. 2013, sp. zn. IV. ÚS 1326/13, aj.).

37. Z uvedených důvodů skutková zjištění v bodech I. a II. nevykazují vytýkané vady, a proto Nejvyšší soud na jejich podkladě mohl posuzovat opodstatněnost námitek právní povahy.

b) k právnímu posouzení věci

38. S odkazem na důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. obviněný vytýkal nesprávné právní posouzení obou skutků, což koresponduje se zákonným vymezením tohoto důvodu, podle něhož lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Jeho prostřednictvím lze namítat zásadně vady právní povahy, především, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde, nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Podkladem pro posouzení správnosti právních otázek ve smyslu uvedeného dovolacího důvodu je skutkový stav zjištěný soudy prvního, příp. druhého stupně, jenž Nejvyšší soud nemůže měnit (srov. přiměřeně usnesení Ústavního soudu např. ve věcech ze dne 9. 4. 2003, sp. zn. I. ÚS 412/02, ze dne 24. 4. 2003, sp. zn. III. ÚS 732/02, ze dne 9. 12. 2003, sp. zn. II. ÚS 760/02, ze dne 30. 10. 2003, sp. zn. III. ÚS 282/03, ze dne 15. 4. 2004, sp. zn. IV. ÚS 449/03, aj.).

39. Obviněný považoval za nesprávné, že soudy čin v bodě I. posoudily podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a v bodě II. podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Ve vztahu k oběma se vztahuje jeho tvrzení, že se jich nemohl dopustit proto, že policisté a strážníci nemohli požívat ochrany podle § 127 tr. zákoníku, neboť v době, kdy k činům došlo, na pozemek společnosti H. vstoupili neoprávněně. Rovněž ohledně obou tvrdil, že nešlo o násilí ve smyslu § 325 odst. 1 tr. zákoníku. Protože tyto námitky zahrnují obě právní kvalifikace, lze se jimi zabývat ve vztahu k oběma

činům.

40. Nejprve je vhodné vymezit v obecné poloze, že trestného násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo užije násilí v úmyslu působit na výkon pravomoci úřední osoby. Odstavec 2 písm. a) tr. zákoníku předpokládá užití takového násilí se zbraní.

41. Objektem tohoto trestného činu je zájem na ochraně nerušeného výkonu pravomoci úřední osoby při plnění úkolů státu nebo společnosti před násilným rušením. Předmětem ochrany je jednotlivec, nositel pravomoci úřední osoby, za níž se podle § 127 odst. 1 písm. a) až i) tr. zákoníku považují osoby v tomto taxativním výčtu uvedené, pokud plní úkoly státu nebo společnosti a používají při tom svěřené pravomoci pro plnění těchto úkolů. Podle písm. e) tohoto ustanovení je za daných podmínek i příslušník ozbrojených sil nebo bezpečnostního sboru nebo strážník obecní policie. Podle odstavce 2 téhož ustanovení k trestní odpovědnosti a ochraně úřední osoby se podle jednotlivých ustanovení trestního zákona vyžaduje, aby trestný čin byl spáchán v souvislosti s její pravomocí a odpovědností. Strážníci obecní policie a příslušníci státní policie jsou úředními osobami v celém rozsahu své svěřené působnosti na základě příslušného zákona či zákonů. Strážník obecní (městské) policie je úřední osobou při zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku a plnění dalších úkolů podle zákona č. 553/1991 Sb. nebo zvláštního zákona [kterým je např. zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, zákon č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, nebo zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu)] v rámci působnosti obce (srov. přiměřeně rozhodnutí č. 8/1995 Sb. rozh. tr.). Strážník obecní policie, který vykonává svoji pravomoc spočívající např. v oprávnění požadovat prokázání totožnosti, má postavení úřední osoby výjimečně i v situaci, kdy nemůže prokázat svoji příslušnost k obecní policii způsobem stanoveným v § 9 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., tj. stejnokrojem s odznakem obecní policie, identifikačním číslem a názvem obce, ale prokáže ji průkazem obecní policie (srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1359; též rozhodnutí č. 57/2013 Sb. rozh. tr.). Příslušník Policie České republiky (policista) je úřední osobou, jestliže provádí služební zákrok podle zákona č. 273/2008 Sb.

42. Výkon pravomoci úřední osoby spočívá v jejím oprávnění vykonávat veřejnou moc, přičemž veřejnou mocí se rozumí taková moc, která autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech jiných osob (subjektů), ať již přímo nebo zprostředkovaně. Subjekt, o jehož právech nebo povinnostech je rozhodováno, není v rovnoprávném postavení s úřední osobou a obsah rozhodnutí úřední osoby nezávisí na vůli takového subjektu. I když za výkon pravomoci nelze považovat jen rozhodování o právech a povinnostech fyzických i právnických osob, je v pojmu pravomoci vždy obsažen prvek moci a prvek rozhodování (srov. rozhodnutí č. 16/1967-II. a č. 48/1972 Sb. rozh. tr.). Vždy musí jít o plnění úkolů, jež mají širší společenský dosah (srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 4090).

43. Pro posouzení napadené věci ve smyslu obviněným uplatněných výhrad je rozhodné, zda strážníci K. H. a L. S. jednali v rámci svých pravomocí svěřených jim zákonem č. 553/1991 Sb., když zakročovali proti obviněnému v areálu společnosti H. Lze přisvědčit obviněnému, že strážníci zásadně plní úkoly na místech veřejnosti přístupných, neboť zabezpečují místní záležitosti veřejného pořádku v rámci působnosti obce a plní další úkoly, pokud tak stanoví tento nebo zvláštní zákon (srov. § 1 odst. 2 zák. č. 553/1991 Sb.). Podle § 2 citovaného zákona obecní policie při zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku a plnění dalších úkolů podle tohoto nebo zvláštního zákona přispívá k ochraně a bezpečnosti osob a majetku, dohlíží na dodržování pravidel občanského soužití, dohlíží na dodržování obecně závazných vyhlášek a nařízení obce, podílí se na dodržování právních předpisů o ochraně veřejného pořádku a v rozsahu svých povinností a oprávnění stanovených tímto nebo zvláštním zákonem činí opatření k jeho obnovení. Z dikce těchto ustanovení je zjevné, že výkon jejich pravomocí se týká veřejných obecných prostranství, nikoliv objektů fyzických nebo právnických osob, jako tomu bylo v posuzované věci. Je však třeba zdůraznit, že byť uvedený zákon

neupravuje přímo podmínky, za kterých může strážník obecní policie vstoupit na soukromý pozemek, tuto jeho pravomoc za výjimečných okolností je možné odvodit z ustanovení § 16 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., podle něhož je-li důvodná obava, že je ohrožen život nebo zdraví osoby anebo hrozí-li větší škoda na majetku, je strážník oprávněn otevřít byt nebo jiný uzavřený prostor (dále jen „byt"), vstoupit do něho a provést v souladu s tímto zákonem zákroky, úkony nebo jiná opatření k odvrácení bezprostředního nebezpečí. Uvedené ustanovení vymezuje závažnější oprávnění, a to otevřít uzavřený soukromý prostor a do něho vstoupit. Od tohoto oprávnění lze odvozovat i oprávnění vstoupit na soukromý pozemek, existují-li důvodné obavy podle § 16 odst. 1 cit. zákona. Je třeba vycházet i z toho, že důvodnost obavy o život nebo zdraví osoby přitom závisí na konkrétních podmínkách, které musí strážník vyhodnotit v relativně velmi krátkém časovém úseku a zpravidla s jen velmi málo vstupními informacemi, jež musí posuzovat na základě znalosti místních poměrů, vlastních zkušeností a zásad logického myšlení. Není vždy nutné, aby např. osoba volala o pomoc apod., ale je zapotřebí vycházet i z pouhých indicií nasvědčujících tomu, že je nezbytné konat v zájmu odvrácení hrozícího nebezpečí, které nesnese odkladu (srov. ŠEBESTA, P. Komentář k § 16. In: ŠEBESTA, P. Zákon o obecní policii. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, Praha, 2016. Dostupný v právním informačním systému ASPI k datu 19. 7. 2023).

44. Podobně pro vstup policistů do obydlí, nebytových prostor, na pozemky apod. platí určitá pravidla. Podle § 40 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. je policista oprávněn vstoupit bez souhlasu uživatele do obydlí, jiného prostoru nebo na pozemek a provést tam potřebné úkony nebo jiná opatření jen tehdy, jestliže věc nesnese odkladu a vstup tam je nezbytný pro ochranu života nebo zdraví osob anebo pro odvrácení závažného ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti. Veřejným pořádkem se rozumí souhrn právních i zvykových norem platných v daném místě a čase upravujících chování osob ve veřejném prostoru. Pojem „veřejná bezpečnost" zahrnuje ohrožení široké škály hodnot (život, zdraví, důstojnost, svoboda, majetek, soukromí, aj.). Zásadně platí, že pokud jde o vstup do obydlí, musí být závažnost ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti vyšší, pokud půjde o vstup do jiného prostoru nebo na pozemek, může být tato závažnost i nižší (srov. pplk. JUDr. Ing. ŠLESINGER, R. Komentář k § 40. In: ŠTEINBACH, M. a kol. Zákon o Policii České republiky. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Dostupný v právním informačním systému ASPI k datu 19. 7. 2023).

45. Se zřetelem na námitky obviněného je třeba zdůraznit, že soud prvního stupně uvedené skutečnosti bral na vědomí a obdobnou námitku obviněného s ohledem na uvedené obecné zásady rozvedl v bodě 25. svého rozsudku, kde uvedl, proč shledal, že strážníci vstoupili do objektu společnosti v rámci své pravomoci vyplývající z ustanovení 16 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb. a v čem spatřovali „důvodnou obavu".

46. V dovoláním napadené věci oprávnění strážníků ke vstupu do areálu vyplynulo z chování a reakcí manželky obviněného K. U., která kolem půlnoci poté, co přijela do areálu vyzvednout obviněného, zaparkovala své vozidlo zn. Tesla bílé barvy ve vjezdu do areálu a strážníkům, které oslovila, sdělila, že její manžel je pod vlivem alkoholu a chce z areálu odjet vozidlem. Strážníci oděni do služebního stejnokroje tak prošli kolem jejího vozu otevřenou branou do areálu, protože reagovali na toto sdělení. Po vstupu do areálu shledali, že obviněný byl ve svém vozidle značky Tesla, a přejížděl doprostřed areálu ve směru k výjezdu, následným chováním obviněného bylo potvrzeno, že byl ovlivněn alkoholem. Podle těchto skutečností soudy důvodně usoudily, že strážníci byli oprávněni do areálu vstoupit, protože situace, kterou manželka obviněného sdělila a jíž sledovali i v areálu, odpovídala podmínkám § 16 odst. 1 zák. č. 553/1991 Sb., protože v danou chvíli strážníci disponovali informacemi nasvědčujícímu tomu, že by mohlo být ohroženo zdraví, majetek či dokonce životy osob, pokud včas nezakročí a podnapilému obviněnému v jízdě vozidlem nezabrání. Rovněž byli oprávněni obviněného legitimovat, tj. vyzvat ho k prokázání totožnosti, protože podle § 12 odst. 2 písm. a) zákona č. 553/1991 Sb. platí, že strážník je oprávněn vyzvat osobu, aby prokázala svoji totožnost,

jde-li o osobu, vůči které provádí úkon k plnění úkolů obecní policie, přičemž podle odstavce 3 uvedeného ustanovení je tato osoba povinna výzvě vyhovět.

47. Policisté, kteří byli přivoláni městskými strážníky, protože obviněný se jim odmítl legitimovat, též postupovali v souladu s informacemi, jež jim byly telefonicky poskytnuty strážníkem K. H. a poté sděleny i po příjezdu na místo samé, jednali v souladu se skutečností, že byli přivoláni hlídkou městské policie, která je požádala o součinnost z důvodu opakovaného odmítání ze strany obviněného se jim legitimovat a opustit vozidlo. Není pochyb o tom, že i jejich vstup do areálu byl nezbytný pro ochranu majetku, v rámci oprávnění a pravomoci zakotvené v § 63 odst. 2 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., podle kterého je policista oprávněn vyzvat k prokázání totožnosti osobu podezřelou ze spáchání trestného činu nebo přestupku.

48. Strážníci i policisté z uvedených důvodů jednali v souladu se svými pravomocemi, když realizovali zákrok, ke kterému byli podle zákona oprávněni, a tudíž požívali ochrany úřední osoby podle § 127 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 325 tr. zákoníku. Z uvedených důvodů Nejvyšší soud námitce obviněného o neoprávněnosti vstupu a zásahu strážníků a policistů nepřisvědčil.

49. Důvodnými Nejvyšší soud neshledal ani námitky obviněného směřující proti závěru o naplnění znaku násilí u obou mu za vinu kladených trestných činů. Znak násilí sice není v zákoně definován, v obecné rovině se jím však rozumí použití fyzické síly k působení na vůli člověka s cílem překonat kladený odpor nebo očekávaný odpor anebo mu zamezit. V teoretické rovině je definováno násilí jako násilí ve formě *vis absoluta*, tj. násilí, které zcela vylučuje jiné než požadované chování oběti, kdy složka vůle u oběti zcela chybí (např. oběť je svázána takovým způsobem, který zcela vylučuje vlastní jednání); a *vis compulsiva*, tj. násilí, které nemá za cíl zcela vyřadit vůli oběti, ale působí na její psychiku s cílem přinutit ji, aby se podrobila nátlaku, který však není neodolatelný, a proto se složka vůle u oběti projevuje, ale je ovlivněna prováděným násilím. V obou případech však násilí směřuje k překonání nebo zamezení odporu (ať už kladeného nebo jen očekávaného), tedy je prostředkem nátlaku na vůli oběti (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1306). K naplnění znaku násilí se zásadně nevyžaduje, aby pachatel způsobil újmu na zdraví (srov. stanovisko Nejvyššího soudu č. 1/1980 Sb. rozh. tr. či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2017, sp. zn. 8 Tdo 148/2017, aj.). Nemusí být dokonce toto násilné jednání vůbec dokončeno, neboť zásadně ve smyslu § 325 tr. zákoníku postačí, jestliže obviněný disponuje prostředky, kterými lze násilí realizovat, a tuto svoji možnost demonstruje navenek. Z tohoto hlediska je tedy zcela irelevantní, zda obviněný s vozem popojel pouze o několik jednotek či spodních desítek centimetrů a nedojel až ke stojícím strážníkům, ani to, zda je donutil svým manévrem uskočit, ukročit stranou či nikoli, ale podstatné je, že aktivně demonstroval možnost užít vůči nim motorové vozidlo jako zbraň způsobilou jim přivodit újmu. Z časového hlediska musí užití násilí při jednání, které je uvedeno pod písmenem a) odstavce 1 § 325 tr. zákoníku, buď předcházet výkonu pravomoci, nebo k němu musí dojít při výkonu pravomoci, což rovněž bylo v posuzované věci splněno. Cílem obviněného přitom zjevně bylo působit na výkon pravomoci úřední osoby (strážníků a policistů) takovým způsobem, aby jim zabránil vykonat jejich zákonné pravomoci (legitimovat jej a zabránit mu jako řidiči v odjetí vozidlem z areálu pro jeho ovlivnění alkoholem). Za tím účelem kladl odpor úředním osobám na základě jejich výzvy k předložení občanského průkazu a zdržení se závadového jednání za použití násilí (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2016, sp. zn. 7 Tdo 437/2016).

50. Posoudí-li se z těchto hledisek jednání obviněného vůči strážníkům, jež mu bylo v bodě I. kladeno za vinu, je zjevné, že vykazovalo znaky násilí, protože když po příchodu strážníků zastavil vozidlo, v němž seděl, a strážníci se postavili před vozidlo a opakovaně ho vyzývali k prokázání totožnosti a vystoupení z vozidla, obviněný kromě toho, že jim nadával a odmítal se legitimovat, se znenadání proti oběma strážníkům vozidlem rozjel, na což oba reagovali uskočením. Rozjetí po krátké době zopakoval a rozjel se proti nim podruhé. Použití automobilu obviněného v této situaci bylo použitím zbraně. Jestliže pachatel užije proti úřední osobě jako prostředek fyzického nátlaku motorové vozidlo

s úmyslem působit na výkon její pravomoci, lze za splnění dalších zákonných podmínek jeho jednání posoudit jako trestný čin násilí proti úřední osobě spáchaný se zbraní podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku (srov. rozhodnutí uveřejněné pod č. 36/1976-I. Sb. rozh. tr.). Spáchání činu se zbraní je v obecné rovině vymezeno v ustanovení § 118 tr. zákoníku tak, že trestný čin je spáchán se zbraní, jestliže pachatel nebo s jeho vědomím některý ze spolupachatelů užije zbraně k útoku, k překonání nebo zamezení odporu anebo jestliže ji k tomu účelu má u sebe; zbraní se tu rozumí, pokud z jednotlivého ustanovení trestního zákona nevyplývá něco jiného, cokoli, čím je možno učinit útok proti tělu důraznějším. Užitím zbraně k útoku nebo k překonání nebo zamezení odporu je nejen užití zbraně k fyzickému násilí (např. vystřelení proti tělu poškozeného, bodnutí dýkou atd.), ale i její užití k působení na psychiku poškozeného, tj. k hrozbě (např. napřažení železnou tyčí, najíždění autem na poškozeného apod.). Z uvedeného je zřejmé, že zbraní může být i automobil, je-li např. použit k vyvíjení nátlaku či hrozby vůči úřední osobě (srov. přiměřeně rozhodnutí č. 4782/1933 Vážný; též ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1303). Podstatné je, že daný předmět je způsobilý přivodit dané osobě zranění, resp. je způsobilý příslušný účinek přivodit účinněji (činí útok důraznějším), aniž by se vyžadovalo, že k němu skutečně dojde (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 12. 2020, sp. zn. 6 Tdo 1188/2020-I.).

51. K naplnění zákonných znaků posuzovaného trestného činu se nevyžaduje, aby došlo k újmě na zdraví dotčené úřední osoby. Proto je irelevantní, že pachatel vyvinul s vozidlem užitým proti úřední osobě jen nepatrnou rychlost, která objektivně nebyla způsobilá přivodit jí vznik újmy na zdraví, pokud i takové jednání ovlivnilo průběh výkonu pravomoci úřední osoby, např. když pachatel najížděl proti zakročujícímu policistovi tak, že vozidlem do něj opakovaně narazil a tím jej přinutil ustoupit stranou (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2012, sp. zn. 3 Tdo 1312/2012).

52. Z uvedených důvodů není pochyb o tom, že obviněný činem v bodě I. naplnil po objektivní stránce znaky zločinu násilí podle § 325 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

53. Obdobně tomu bylo i u činu v bodě II., kde obviněný fyzicky napadl policistu J. K., který obviněného nacházejícího se v budově vyzval k prokázání totožnosti, což obviněný odmítl s urážlivým slovním projevem a sdělením, že jsou na soukromém pozemku, a aby vypadli, jej napadl fyzicky tak, že když chtěl zavřít za sebou dveře a policista mu jejich zavření znemožnil zaražením nohy, udeřil tohoto policistu rukou sevřenou v pěst do oblasti hrudní kosti. Znak násilí v tomto případě představovala rána pěstí vůči tělu policisty, když se obviněný odmítal se podřídit jeho pokynu. V tomto činu bylo proto důvodně shledáno jednání naplňující po objektivní stránce přečin násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

54. K oběma činům v bodě I. a II. lze poukázat i na naplnění subjektivní stránky, protože skutkové okolnosti svědčí o tom, že uvedeným způsobem obviněný jednal s vědomím všech rozhodných skutkových okolností, a tedy v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, u něhož pachatel chce způsobem uvedeným v trestním zákoníku ohrozit zájem chráněný takovým zákonem. Obviněný věděl, že se jedná o strážníky a policisty, kteří byli oděni do služebního stejnokroje, vybaveni služebním průkazem, i to, že vykonávají pravomoci úřední osoby, v čemž jim chtěl svým jednáním zabránit a odradit je od dalších postupů vůči němu, k čemuž použil násilí, případně i zbraně.

55. Vzhledem k tomu, že byl učiněn závěr, že v bodech I. a II. soudy důvodně shledaly naplněnými všechny znaky uvedených skutkových podstat trestných činů, a tedy jde o trestnou činnost, na kterou dopadají normy trestního práva, je třeba konstatovat, že z hlediska její škodlivosti pro společnost nešlo o jednání, které by z hlediska trestního práva bylo zanedbatelné, jak se snažil tvrdit obviněný. Pro závěr o závažnosti činu ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku je totiž třeba mít na paměti všechny rozhodné skutečnosti, za kterých k činům došlo. Trestným činem může být jen takový protiprávní

čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně (§ 13 odst. 1 tr. zákoníku). Společenská škodlivost není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Kritérium společenské škodlivosti případu je doplněno principem *ultima ratio*, z kterého vyplývá, že trestní právo má místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou nedostatečné, neúčinné nebo nevhodné (srov. rozhodnutí č. 26/2013 Sb. rozh.tr.).

56. Nejvyšší soud s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti nemohl obviněnému přisvědčit ani z ohledem na princip *ultima ratio*, protože soudy na základě výsledků provedeného dokazování dovodily, že cílem obviněného nebyl toliko pohyb po areálu společnosti H., resp. přeparkování vozidla, jak tvrdil, ale odjetí z tohoto místa, ať již domů nebo jinam (skutečnost, že ve vjezdu stál automobil manželky, na jeho původním rozhodnutí nic nemění), čemuž byli policisté a strážníci přivolaní manželkou jako úřední osoby, jejichž povinností je chránit veřejný pořádek a bezpečnost, povinni zabránit. Jestliže obviněný, který se chystal porušit zájem chráněný trestním, přestupkovým či jiným zákonem, na výkon jejich pravomoci reagoval agresivně, a to jak verbálně, tak i fyzicky a též za použití zbraně (automobilu), svědčí to o tom, že nejde jen o nevýznamné jednání, jak se snažil v rámci své obhajoby naznačit, ale o činy dosahující intenzity posuzovaného přečinu, resp. zločinu z hlediska škodlivosti obdobných běžně se vyskytujících případů. Naopak, jak soud druhého stupně správně poznamenal, v případě rychlejšího a (nebo) delšího rozjetí proti strážníkům by bylo namístě čin obviněného posoudit podle přísnějšího zákonného ustanovení v závislosti na okolnostech [např. podle § 325 odst. 3 písm. a) nebo odst. 4 tr. zákoníku].

57. Nešlo zde proto o společensky málo škodlivé činy, ale o agresivním způsobem projevenou neochotu obviněného respektovat akt úřední moci a autoritu bezpečnostních složek, jejichž výkon pravomoci se snažil ovlivnit či zcela zmařit, a to i za použití násilí, které skutečně použil, a stupňoval svůj odmítavý postoj až do fáze, kdy najížděl (byť nikterak intenzivně a rychle) na zasahující strážníky. Intenzita najíždění vozidlem sice může mít vliv na posouzení společenské škodlivosti jeho jednání, avšak k naplnění dané skutkové podstaty stačí i pouhé namíření či ukázání zbraně, jež se ve smyslu § 118 tr. zákoníku považuje za spáchání činu se zbraní v úmyslu působit tímto způsobem na výkon pravomoci úřední osoby (srov. rozhodnutí č. 4782/1933 Vážný). Vzhledem k tomu, že obviněný uvedl vozidlo do pohybu, aby strážníkům naznačil, že jej hodlá použít, pokud od svého zásahu vůči němu neupustí, tuto hranici dokonce překročil, a tedy o dosažení potřebného stupně společenské škodlivosti jeho jednání a tím i o správnosti aplikace norem trestního práva nevznikají žádné pochybnosti (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2011, sp. zn. 8 Tdo 950/2011).

c) výhrady proti výroku o trestu

58. Obviněný v dovolání brojil rovněž proti výroku o trestu, protože podle něj odvolací soud při zpřísnění trestu dostatečně nepřihlédl ke všem rozhodným skutečnostem, a v důsledku toho mu uložil nepřiměřeně přísný trest, a trest zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel je v rozporu se zásadami pro jeho ukládání, konkrétně bez zřejmé věcné souvislosti jím zakázané činnosti se spáchaným skutkem.

59. Tyto výtky podřadil pod důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. V jeho smyslu (viz výklad výše) za „jiné hmotněprávní posouzení“, na němž je založeno rozhodnutí ve smyslu důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., je možno, pokud jde o výrok o trestu, považovat jen jiné vady tohoto výroku záležející v porušení hmotného práva, než jsou otázky druhu a výměry trestu, jako je např. pochybení soudu v právním závěru o tom, zda měl či neměl být uložen souhrnný nebo

úhrnný trest, popř. společný trest za pokračování v trestném činu. K nápravě případných pochybení ve výroku o trestu však primárně slouží dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. i) tr. ř., který obviněný taktéž uplatnil a který lze použít, byl-li obviněnému uložen druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou zákonem na trestný čin, jímž byl uznán vinným. Druhem trestu, který zákon nepřipouští, se rozumí zejména případy, v nichž byl uložen některý z druhů trestů uvedených v § 52 tr. zákoníku bez splnění zákonem stanovených podmínek. Jiná pochybení soudu spočívající v nesprávném druhu či výměře uloženého trestu, zejména nesprávné vyhodnocení kritérií uvedených v § 39 až § 42 tr. zákoníku, a v důsledku toho uložení nepřiměřeného přísného nebo naopak mírného trestu, nelze v dovolání namítat prostřednictvím žádného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 tr. ř. (viz rozhodnutí č. 22/2003 Sb. rozh. tr.).

60. Nejvyšší soud výhradám obviněného, které částečně s jím označeným dovolacím důvodem korespondují, nepřisvědčil, neboť z obsahu napadeného rozsudku je zřejmé, že odvolací soud přihlédl ke všem zákonným kritériím, uvedeným v § 38 až 39 tr. zákoníku, § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku. Zohlednil dostatečně všechny polehčující okolnosti, především to, že obviněný vedl před spácháním trestných činů řádný život. Jako přitěžující okolnost zmínil spáchání více trestných činů ve vícečinném souběhu. Za přiměřený a odpovídající všem okolnostem případu i osobě obviněného shledal úhrnný trest odnětí svobody uložený na samé spodní hranici zákonné trestní sazby podle § 325 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve výměře šesti měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na dobu dvou let, přičemž zákonné rozpětí trestní sazby je v § 325 odst. 2 tr. zákoníku stanoveno od šesti měsíců do šesti let. Vzhledem k tomu, že se zločinu podle § 325 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku dopustil v souvislosti s řízením motorového vozidla, odvolací soud mu uložil rovněž trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dva roky (viz bod 10. napadeného rozsudku).

61. K podmíněně odloženému trestu odnětí svobody Nejvyšší soud shledal, že soud druhého stupně dostatečně pečlivě posuzoval všechna hlediska rozhodná pro ukládání trestu s přihlédnutím ke zvláštnostem daného případu i osobě pachatele. Tím, že mu uložil za dva trestné činy podmíněný trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců, tedy na samé spodní hranici sazby na daný trestný čin stanovené zákonem, respektoval zásadu přiměřenosti trestních sankcí i zásadu humánnosti a proporcionality ukládaného trestu, přičemž uložený trest dostatečně také individualizoval a vyměřil jej za posuzovanou trestnou činnost se zřetelem k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, a to i s ohledem na relativní závažnost daného trestného činu v rámci systematiky trestných činů ve zvláštní části trestního zákoníku; individuální možnost nápravy pachatele, jeho poměry, jakož i zájmy, rovněž i rizika ohrožení bezpečnosti lidí, majetku nebo jiného obecného zájmu (viz nález Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2014, sp. zn. I. ÚS 4503/12).

62. Zpochybňoval-li dále obviněný zákonnost uloženého trestu zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu dvou let, je třeba připomenout, že podle 73 odst. 1 tr. zákoníku soud může uložit trest zákazu činnosti na jeden rok až deset let, dopustil-li se pachatel trestného činu v souvislosti s touto činností. Trest zákazu činnosti je slučitelný se všemi ostatními druhy trestů uvedenými v § 52 odst. 1 tr. zákoníku, tedy i s podmíněným trestem odnětí svobody, jenž je uveden pod písmenem a) cit. ustanovení ve spojení s § 52 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku.

63. Podmínkou uložení trestu zákazu činnosti, jejíž nesplnění v posuzované věci obviněný soudům vytýkal, je spáchání trestného činu v souvislosti s touto činností, a to jak v případě, kdy se trest zákazu činnosti ukládá jako samostatný (§ 73 odst. 2 tr. zákoníku), tak v případě jeho uložení vedle jiného druhu trestu. Souvislost spáchaného trestného činu s činností, která má být zakázána, zároveň vymezuje obsah tohoto zákazu, tedy druh činnosti, který je předmětem trestu zákazu činnosti. Tato souvislost musí být užší, přímá, bezprostřední (srov. přiměřeně rozhodnutí č. 9/1964, č. 42/1967, č. 13/1969 a č. 5/1980 Sb. rozh. tr.), i když činnost, kterou lze zakázat, nemusí být znakem objektivní

stránky skutkové podstaty trestného činu. Souvislost v tomto smyslu bude dána především v případě, kdy byl trestný čin spáchán přímo při výkonu určité činnosti. Postačí ovšem, jestliže tato činnost poskytla pachateli příležitost ke spáchání trestného činu (srov. rozhodnutí č. 26/2007-III. Sb. rozh. tr.) nebo pokud mu alespoň usnadnila spáchání trestného činu. Tento závěr lze vztáhnout na posuzovaný případ dovolatele, který se dopustil trestného činu násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku tak, že najížděl jím řízeným automobilem na strážníky, kteří se jej snažili přimět vozidlo opustit a předložit osobní doklady, neboť se důvodně domnívali, resp. na základě již získaných poznatků a informací usuzovali, že je pod vlivem alkoholu.

64. Nelze souhlasit s výhradami obviněného, že by činnost, která mu byla na základě trestu zákazu činnosti zakázána, nesouvisela s touto trestnou činností, protože ze všech zjištěných skutečností vyplynulo, že příčinou zásahu strážníků i policistů bylo právě neodpovědné chování obviněného jako řidiče motorového vozidla, na což upozorňovala i jeho manželka. Rovněž použití automobilu, jímž obviněný působil na strážníky najížděním na ně (intenzita není v této souvislosti rozhodná), souvisela s řízením motorového vozidla. Z uvedených důvodů jsou splněny podmínky ustanovení § 73 odst. 1 tr. zákoníku pro uložení trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel, neboť je dána souvislost spáchaného trestného činu se zakazovanou činností.

65. Vše svědčí o tom, že soud druhého stupně, proti jehož výroku o trestu obviněný výslovně brojil, se všem rozhodným okolnostem věnoval a trest ve vztahu k nim vyměřil. Obviněný byl v dané věci ohrožen trestem odnětí svobody v trvání od šesti měsíců do šesti let, přičemž soud jako přiměřený a spravedlivý shledal trest uložený v délce šesti měsíců, a to jako trest podmíněný, proto nesvědčí nic o tom, že by šlo o trest neproporcionální, nepřiměřeně anebo nedůvodně tvrdý či odporující zásadám pro spravedlivé potrestání pachatele. Stejné závěry lze učinit u trestu zákazu činnosti uloženého na dva roky, neboť u něj zákon stanoví rozpětí trestní sazby od jednoho roku do deseti let. Oba tresty tedy byly obviněnému uloženy při samé spodní hranici. Lze jen dodat, že řízení motorového vozidla obviněnému sice usnadňuje a umožňuje výkon jeho profese, nicméně není jeho pracovní náplní (není řidičem z povolání) a zákaz činnosti mu tak přímo neznemožňuje výkon povolání jako hlavního zdroje obživy, neboť obviněný bude po dobu výkonu předmětného trestu zákazu činnosti omezen toliko v užívání motorových vozidel jakožto dopravního prostředku, a tedy v tomto směru má možnost zvolit i jiné alternativy cestování a dopravy.

66. V posuzované věci odvolací soud při ukládání trestu dodržel všechna zákonná pravidla vymezená zejména v ustanoveních § 38 až 42 tr. zákoníku. Z rozvedených důvodů nedošlo k porušení zásady přiměřenosti trestu podle § 38 tr. zákoníku či článku 8 odst. 2 Listiny, ani dalších zásad pro ukládání trestu, protože soud oba uvedené tresty ukládající zvažoval všechna rozhodná kritéria (srov. přiměřeně např. nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 4. 2007, sp. zn. III. ÚS 747/06, ze dne 11. 6. 2014, sp. zn. I. ÚS 4503/12, či ze dne 11. 6. 2014, sp. zn. I. ÚS 4503/2012, atd.).

67. Z uvedených důvodů Nejvyšší soud nezjistil žádnou, natož extrémní nepřiměřenost a nerespektování základních zásad pro výměru trestů a zásad pro jejich ukládání.

VI.
Závěr

68. Nejvyšší soud shledal, že dovolání obviněného P. U., byť je z větší části obsahově podřaditelné pod jím zvolené dovolací důvody, není opodstatněné, a protože soudy své skutkové i právní závěry, včetně okolností, za kterých ukládaly trest, řádně vyložily a jejich závěry jsou dostatečně vyjádřeny v přezkoumávaných rozhodnutích, bylo možné na jejich podkladě dojít k závěru, že dovolání je zjevně neopodstatněné. Nejvyšší soud je proto podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.